

Χ. Χατζηπαύλου-καρυφάκος: Το κομμάτι λαινό πορφυρέν

Η Σίχούνα

ΕΠΗΝ, επήν, έτον ένας πολλά ζαγκίντς πραγματευτής κι είχαν τρία κοριτζά. Τα τρία πα πολλά εγάπανεν, άμα τη μικρόσας, τη Σίχουνίτσας ατ', την αγάπ' πουνέν 'κ' ετάραζεν. Έναν ημέραν εφόρτωσεν το βίον ατ' 'ς σα καράβια 'τ' να πάει πουλίε ατο.

Ερώτσεσεν και την τρανέσσαν ατ' ντο καλόν πράμαν θέλ' να φέρ' ατεν. Είπεν ατον κι εκέινε: «Να φερτζ με μαλαματένεν ώραν.»

Ερώτσεσεν και την μεσείσσαν. Εκείνη πα εψαλάφσεσεν ατον μαλαματέ-να σκουλαρίκια.

Την Σίχούναν πα οντζές ερώτσεσεν, εκείνη δεν 'κ' εψαλάφσεσεν. «Μονα-χόν έναν τραντάφυλλον θέλω,» είπεν ατον.

Αέτο' πα επεχωρέτηζεν ατ'ς κι επήν, άμα πολλά ημέρας 'κ' εδέβαν ανάμεια, εκλώστεν κι έρδεν. Επίασεν ατ'ς η φουρτούνα 'ς σον πέλασον και τα καράβια όλα εβόλτασεν, κι εκείνος πα πώς εγουρταρεύτεν χαπάρ 'κ' είχαν. Αέτο' πα επέμ' ναν απάν' 'ς σο κλαδίν.

'Σ την στράταν, σίγα έρχουσον, ενούνιζεν ντο θα έλεεν τα κοριτζά 'τ', ντο ενεμέν' ναν και ντο θα έκουαν. Ατότε εντόκεν 'ς σο νουν ατ' τη μ-κρέσσας τη δεατερός ατ' ο λόγος. Εσ' κώθεν έκοψεν έναν τραντάφυλλον ας έναν κλαδίν, να παίρ' και να πάει φέρ' ατεν.

Εκεί που έστρεν ν' αχπάν' το τραντάφυλλον, εκ'σεν έναν λαλιαν ας ση τρανταφυλλι' τη ρίζαν: «Οχ, ναίλι εμέν το μαύρον! Ντο εποίκα κι εσέ-ναν, κι έρδες έκοψες την καρδιά μ',»

Αριφ' 'ς, οντζές εκ'σεν ατο, εχπαράσεν. Τερει αδά, τερει ακεί, πουνέν ψην' κι φαίνεται. Οντζές εκλίστεν κα - ντο τερει: Έναν οφιδ' τυλμένον 'ς ση τρανταφυλλι' τη ρίζαν. Ατός, οντάν είδεν ατο, επεξενεύτεν. Εκείνο πα ερχίνεσεν έναν γόγγυσμαν, άμον ντο ψυχρομαχίε άδρωπον.

Επεκεί λέει τον αριφ': «Τίναν θα φερτζ το τραντάφυλλον; Ήντοσεν εν, πε ατεν ας έρται: αν 'κ' εν, θ' αποδάνω.»

Εκείνος, ο μαύρον, ας σο φόβον ατ' εκέρωσεν. Το μικρόν, τ' αλαλα-σάρ' το παιδίν, ντο επαρέλεπεν 'ς σον ήλεν 'κ' εκαταθάρ' νεν ατο, 'ς ο-φιδ' πός θα εδούν' νεν ατο; Ερχίνεσεν να κλαίει και να τυρρνιέται, κι άλλο ντο έπαδεν τα ζεμάς 'κ' ενούνιζεν, ενοθίνιζεν ντο να λέει την Σί-χούναν ατ'.

Ετέρσεσεν και τ' οφιδ' αβούτος 'κι θα πάει λέει ατο, ερχίνεσεν να κλαίει άμον άδρωπος και να παρακαλεί ατον: «Τ' εμόν η ψη 'ς σο τρα-

ΙΜΕΡΑ (ΠΟΝΤΟΣ). — Δ. Φωστροπούλου, Αρχαίον Πόντου 11 (1941), 130-132.

Η Σίχούνα

ΠΑΕΙ, πάει καιρός, ήταν ένας πολύ πλούσιος πραγματευτής και είχε τρία κορίτσια. Και τα τρία τ' αγαπούσεσεν πολύ, αλλά της μικρής, της Σίχουνίτσας του, την αγάπη την είχε πάνω απ' όλα. Μια μέρα φόρτωσε το βίος του στα καράβια να πάει να το που-λήσει.

Ερώτησε και τη μεγάλη του τι καλό πράμα θέλει να της φέρει. Του είπε κι εκείνη: «Να μου φέρεις μαλαματένιο ρολόι.»

Ερώτησε και τη μεσαία. Εκείνη του γύρεψε μαλαματένια σκουλαρί-κια.

Και τη Σίχούνα σαν τη ρώτησε, εκείνη δε γύρεψε τίποτε. «Μονά-χα ένα τραντάφυλλο θέλω,» του είπε.

Κι έτσι τις αποχαίρητσε κι έφυγε, αλλά δεν πέρασαν στο αναμε-ταξύ πολλές μέρες, γύρισε πίσω. Τους έπασε η φουρτούνα στο πέλα-γος και τα καράβια όλα βουλιαζαν, κι εκείνος πώς γλώτωσε δεν το κατάλαβε. Κι έτσι μείναν στο κλαρί.

Στο δρόμο, καθώς ερχόταν, σκεφτόταν τι θα έλεγε στα κορίτσια του, τι περίμεναν και τι θα άκουγαν. Τότε ήρθε στο νου του ο λόγος της μικρής της θυγατέρας του. Αποφάσισε να κόψει ένα τραντάφυλ-λο από ένα κλαρί, να το πάρει να της το πάει.

Εκεί που τράβηξε να ξεριζώσει το τραντάφυλλο, άκουσε μια φω-νή απ' τη ρίζα της τρανταφυλλιάς: «Αχ, αλί μου, του μαύρου! Τι σου 'κανα κι εσένα, κι ήρδες κι έκοψες την καρδιά μου.»

Ο άδρωπος, όταν τ' άκουσε, τράμαξε. Κοιτάζει εδιώ, κοιτάζει εκεί, πουνένα δε φαίνεται ψυχή. Όταν έσκυψε - τι να δει; Ένα φίδι τυλιγ-μένο στη ρίζα της τρανταφυλλιάς. Όταν το είδε, ανατρίχιασε. Εκεί-νο, πάλι, άρχισε ένα γόγγιτό, όπως ψυχρομαχάει ο άδρωπος.

Ύστερα λέει στον άδρωπο: «Σε ποιον θα πας το τραντάφυλλο; Όποια κι αν είναι, πες της να 'ρθει: ειδεμή, θα πεδάνω.»

Εκείνος, ο μαύρος, απ' το φόβο του κέρωσε. Το μικρό, το χαϊδεμέ-νο το παιδί, που το κανάκευε, δεν το εμπιστευόταν στον ήλιο, πώς θα το 'δινε σε φίδι; Άρχισε να κλαίει και να τυρρνιέται, και δε σκεφτό-ταν πια τις ζημιές που έπαθε, σκεφτόταν τι θα πει στη Σίχούνα του.

Είδε και το φίδι πως αυτός δε θα πάει να το πει, άρχισε να κλαίει σαν άδρωπος και να τον παρακαλεί: «Η ψυχή μου κρατιόταν απ' το

Η απόδοση στην κοινή νεοελληνική, που στόχο έχει να διευκολύνει την κατα-νόηση του ποντιακού κειμένου, αντλεί και από την αντίστοιχη του Σ. Λιανιδή.

τριαντάφυλλο, και συ το 'κοψες, και τώρα θα πεθάνω. Αν θέλει η θυγατέρα σου να με πάρει, τότε θα γιατρευτώ.»

Κοίταξε κι ο άνθρωπος τι θα κάνει, σηκώθηκε κι έφυγε.

Τα κορίτσια του, μόλις τον είδαν, τρώμαζαν: ποτέ δε γυρνούσε πίσω τόσο γρήγορα. Ύστερα, όταν έμαθαν το κακό που έπαθαν, άρχισαν να τον παρηγορούν. Πού να 'ξαν μονάχα αυτό, θα 'ταν καλά: αλλά τους είπε κι εκείνος: «Να 'ταν μονάχα αυτό, και μεις βρήκε πάνω φαίνεται γύρισε η τύχη μας, και το ένα κακό ήρθε και μεις βρήκε πάνω στ' άλλο.» Ύστερα τους είπε όλα όσα έπαθε με το φίδι.

Η θυγατέρα του σκέφτηκε λιγάκι κι ύστερα του 'πε: «Αφού είν' έτσι, θα πάω να το βρω. Φαίνεται το δικό μου το τυχερό τέτοιο ήταν.» Ο κύριος της και τ' αδελφία της θρηνούσαν κι οδύρονταν και δεν την άφηναν να πάει. Εκείνη κανέναν δεν άκουσε, σηκώθηκε και πήγε να το βρει.

Εκείνο, λίγο ακόμα αν δεν πήγαινε, θα ψοφούσε. Μόλις την είδε, χάρηκε. Την πήρε κι από μια τρύπα εκείδιά την κατέβασε κάτω στη γη σ' ένα μεγάλο παλάτι. Της έδωσε σαφάντα κλειδιά ν' ανοίγει όλες τις κάμαρες και να σεριανίζει, κι όποιο καλό πράγμα θέλει, να διαλέγει και να το παίρνει. Εκείνη, πάλι, καμιά άλλη δουλειά δεν είχε, κάθε μέρα σεριανίζε στις κάμαρες. Εκεί μέσα βρισκόταν το κάλλος του Θεού. Λογής λογής καλά και αγαθά, που ποτέ δεν είδε από τότε που γεννήθηκε.

Κι έτσι πέρασαν αρκετές ημέρες κι η Σιχούνα ζούσε με το φίδι. Εκείνο, όταν αυτή καθόταν, πήγαινε και αγκάλιαζε τα πόδια της, αλλά εκείνη ούτε μια φορά δεν του 'πε έναν γλυκό λόγο. Όταν βαρέθηκε τη μοναξιά, άρχισε να κρύβεται αισίμερα και να κλαίει. Το φίδι, πάλι, αμέσως το κατάλαβε ότι, καθώς ήταν και παραχαϊδεμένη, πεθυμούσε τον κύρη και τ' αδελφία της, και γι' αυτό της είπε μια μέρα να διαλέξει και να πάρει ό,τι πράγματα θέλει και να πάει να τους βρει. Αυτή πια απ' τη χαρά της δεν ήξερε τι να κάνει. Πήρε χρυσαφικά, γέμισε τις τσέπες της, κι άλλα καλά όποια θέλησε, και κίνησε να πάει σπίτι της.

Το φίδι, όταν είδε πως θα φύγει και δεν έχει σκοπό να γυρίσει πίσω, έκλαψε και της είπε: «Πήγαινε δες τους και ξαναέλα. Εγώ, αν δεν έρθεις, θα πεθάνω.»

Κι η Σιχούνα τού έδωσε το λόγο της πως θα πάει να τους δει κι αμέσως θα γυρίσει πίσω.

Στο σπίτι του πατέρα της, μόλις την είδαν, τρώμαζαν κι έκλαψαν απ' τη χαρά τους. Το 'λεγαν ποτέ πως η αδελφή τους ζει και θα τη δουν; Θαρρούσαν πως την έφαγε το φίδι. Ύστερα εκείνη τους ιστό-

ντάφυλλον εκράτ' νεν, και συ έκοψες ατο, κι ατώρα θ' αποθάνω. Αν θέλ' η θεατέρα σ' και παρ' με, ατότε θα λαρούμαι.»

Επέρασαν κι αφή'ς ντο θ' ευτεί, εσ' κώθεν κι επήεν εδέβεν.

Τα κορίτσα τ' πα, αμόν ντο είδαν ατον, εχπαρίαν: καμίαν αέτο' ογλή-ρορα κ' κ' εκλώσκουτον. Επεκει, αμόν ντο έμαθαν το κακόν ντο έπαθαν, αρχίνεσαν να παρ'γορούν ατον. Ντο να έξεραν το τάρτ' ντο έτραωεν ατον.

Είπεν ατ'ς κι εκείνος: «Ατό μοναχόν να έτον, καλόν έτον' άμα ζαφρ εκλώστεν η τύχη μου, και τ' έναν το κακόν απάν' 'ς σ' άλλο έρθεν εός μας.» Επεκει είπεν ατ'ς όλα ήνταν έπαθεν με τ' οφίδ'.

Η θεατέρα τ' πα ενούντισεν ένα ζάι κι επεκει είπεν ατον: «Ασσού εν αέτο', θα πάω ευρήκ' ατο. Ζαέρ τ' εμόν το χουομάτ' πα άϊκον έτον.»

Ο κύρις ατ'ς και τ' αδέλφα τ'ς εσ' κώθαν άν' κι εντώκκαν κα και κ' εφνή'ναν ατεν να επένεν. Εκείνη καν'νάν κ' επιηλάεψεν, εσ' κώθεν κι επήεν εύρεν ατο.

Εκείνο πα, ένα ζάι κι άλλο αν κ' επένεν, θ' εφοφέν'νεν. Αμόν ντο είδεν ατεν' εχάρβεν. Επέραν ατεν κι ας έναν τρυπίν καικά εκατέβασεν ατεν αφ' κά η γης 'ς έναν τρανόν παλάτ'. Εδώκεν ατεν σεράντα κλειδιά ν' ανοί' όλα τ' οτάδας και σεϊρανίζ', και ήνταν καλόν πράμμαν πα δέλ' να χωρίζ' και παρ' ατο. Εκείνη πα, άλλο δεν έργον κ' είχεν, κάθαν ημέραν εσειράνιζεν τ' οτάδας. Εκειασε' πα το κάλλος τη Θεού ευρίουτον. Λοέν του λοέν καλά και καλοσύνας, καμίαν ντου κ' είδεν ας ερεννέδεν.

Αέτο' πα εδέβαν περ'σά ημέρας κι η Σιχούνα εζήν'νεν με τ' οφίδ'. Εκείνο πα, αμόν ντ' εκάδουτον κα εκείνη, ατό επένεν εαροουλεώσκουτον τα ποδιρά τ'ς, άμα εκείνη μίαν έναν καλόν λόον κ' είπεν ατο. Αμόν ντο εβαρμάστεν την μανηχίαν, ερχίνεσαν ν' αποκρυφάσκειται και κλαίει. Τ' οφίδ' πα αμάν ευρήκ' έσεν ατο, σαν έτον και αλαλασάρ'κον, εροθύμανεν τον κύρ'ν ατ'ς και τ' αδέλφα τ'ς, και για τ' ατό είπεν ατεν έναν ημέραν να χωρίζ' και παρ' ήνταν πράματα δέλ', και να πάει ευρήκ' ατ'ς. Ατέ πα ας ση χαράν ατ'ς ντο θ' εποίν'νεν κ' έξερεν. Επέραν χρυσαφικά, ερόμω-σεν 'ς σα τζόπας ατ'ς, κι άλλα καλά ήμποια εδέλεσεν, κι εχπάστεν να πάει δαβαίν'.

Τ' οφίδ' πα, αμόν ντ' επέρασαν θα πάει κι άλλο νιάτ' κ' έχ' να έρται, έκλαψεν κι είπεν ατεν: «Λέβα, έλεπον ατ'ς, και ξαν έλα. Εγώ, αν κ' έρ-χσαι, θ' αποθάνω.»

Η Σιχούνα πα εδώκεν ατο τον λόνον ατ'ς πως θα πάει ελέπ' ατ'ς κι' αμάν θα κλώσκειται.

'Σ σ' οσπίτ' τη κυρού ατ'ς πα, αμόν ντο είδαν ατεν, εχπαρίαν κι εκλά-ψαν ας ση χαράν ατουν. Καμίαν έλεαν αδελφή ατουν ζει και θα ελέπ'ν' ατεν; Εδάφρ'ναν έφασεν ατεν τ' οφίδ'. Επεκει εκείνη ιστόρτισεν ατ'ς όλα

ήνταν εἶδεν ἀφ' ἧς γῆς, ἐδῶκεν αὐτὴν καὶ ἐφόρεσαν τὰ μαλαματικά καὶ ἤνταν ἐπέρεν καὶ ἐπῆεν. Ἐκεῖν' ἐπεκεῖν ἄλλο κ' ἐπολέμειαναν ν' ἀκλό-
τουρεύ' ἠεν. Ἐκεῖνε πα, ἀμὸν ντ' ἐστάθεν περ' ὄσον, ἐρχίνεσεν να τυ-
ραγγίεται γιὰ τ' οφίδ' ἠ αὐτ' ἰ, γιὰμ πᾶει ἀργῶς καὶ ψοφά. Ἐναν ἡμέραν
ἐσ' κῶθεν να πᾶει, ἄμα τ' ἀδέλφῃ τ' ἰ κ' ἐφέκαν αἰεν, κὶ αἴτο' πα ἐκάτσειεν
ἄλλ' ἕναν ἐβδομάδα.

Ὀτάν ἐπῆεν, τ' οφίδ' ἐξέβεν ἰ ση τρανταφυλλί' τῆ ρίζαν καὶ ψυχο-
μαχίει να ψοφά. Ἀτέ, ἀμὸν ντο εἶδεν ατο, ἐκλαψεν.

Ἐκεῖνο πα, ἀμὸν ντο εἶδεν αἰεν κλαίει, ἐρώτσειεν αἰεν: «Σιχούνα μ',
ντο κλαίς; Ἐπὶ ζῆς με; Σὶ ἀγαπᾷς με;»

Ἐκεῖνε πα εἶπεν ατο: «Ἀγαπῶ σε.»

Τον λόγον αὐτ' ἰ κ' ἐπρόφτασεν να τελέν', κὶ ἀλλομίαν τ' οφίδ' ἐχάθεν
ἀπέμπρῃ τ' ἰ καὶ ἰ σον τόπο ἀδε ἐέντον ἕνας χρυσὸς λεβέντης ἀπαδᾶ
ἀκεμπάν'. Ἡ Σιχούνα, ἀμὸν ντο εἶδεν ατον, ἐπαλάλωσεν ἰ σον τόπον
αὐτ' ἰ.

Ἐκεῖνος πα ἐσαρουλεύτην τὰ ποδάρῃ τ' ἰ καὶ εἶπεν αἰεν: «Ἄν' ἰ ἐσ'
ἐσὺ, ἐγὼ χαμένος θα ἐμ'. Ἐγὼ ἐμ' βασιλόπουλον, καὶ ἐγάπησε με ἐνὸς
περὴς θεατέρα. Πολλὰ ἐποῖκεν να παρ' αἰεν, κὶ ἐγὼ κ' ἐθέλεσα. Γιὰ τ'
αὐτὸ ἐκεῖνε πα ἐχολάστην κὶ ἐποῖκε με οφίδ', κανεῖς να μὴ ἐυρίεται κὶ ἀγα-
πά με. "Τὸ τίλισίμ σ", εἶπε με, "ἰ σην ἀγάπ' κρατεῖ. Ἄν ἐυρίεται κα-
νεῖς κ' ἐυρέδεν ν' ἐγάπησε με. Κανεῖς ἐπορεῖ κὶ ἀγαπᾷ τ' οφίδ'; Ἦντοσαν
ἐλεπαν ἐμε, ἐφευαν ἐφτᾶ ραχίᾳ οπίσ'.»

Ἀπὸτε ἐκλώστην κὶ ἐπῆεν ἐδέβαν. Ὁ κύρις αὐτ' ἰ καὶ τ' ἀδέλφῃ τ' ἰ πα,
ἀμὸν ντο ἐμαθᾶν ατο, ἐρχίνεσαν να χορεύ'νε, κὶ ας ση χαράν ατον ντο θ'
ἐποῖν' ἠαν κ' ἐξέραν. Ἀπὸτε ἐπέρεν αὐτ' ἰ τὸ βασιλόπουλον κὶ ἐπῆεν ἐκα-
τήβαν ἀφ' ἧς ἰ σὸ παλάτ' ἠ αὐτ'. Ἐκεῖ ἐφάσειεν κὶ ἐπὸτ' ὄεν αὐτ' ἰ καὶ εἶχεν
αὐτ' ἰ μετ' ἐκεῖνον. Ἐποῖκανε χαράντας σεράντα ἡμέρας καὶ σεράντα νό-
χτας.

Κὶ ἐπροσκάλεσαν κὶ ἐμέν. Ἐπῆα κὶ ἐγὼ με τὸ κόκκινον τὸ βρακίν.
Ἐφασ κὶ ἐπα, κὶ ονιές θ' ἐρχομι, ἐδῶκαν ἐμε ἕναν κὸτ' λίρας. Σίτα ἐδε-
βαῖν' ἠ ας ἰ ἕναν γεφύρι, ἐποῖκανε οἱ βροθάκες κ'βα, κ'βα. Ἐγὼ πα
ἐθάρρεσα οἱ Τούρκ' ἐποῖκανε «πρακ, πρακ!» Ἐδέκα ἴα κα κὶ ἐφου, κὶ
ἀκόμαν φεύω.

ρῆσε ὅλα ὅσα εἶδε κάτω ἀπὸ τῆ γῆ, τοὺς ἐδῶσε κὶ ἐβόλταν τὰ χρυσα-
φικά καὶ ὀ, τὶ πήρε καὶ τοὺς πήγε. Ἀυτοῖ ἀπὸ τότε κὶ ὕστερα δὲν προ-
σπαθοῦσαν να τὴν μεταπεισοῦν. Ἐκεῖνη, ἀφοῦ ἐμίεινε ἀρκετὰ, ἀρχισε
να τυραννιέται γιὰ τὸ φίδι τῆς, μήπως πᾶει ἀργὰ καὶ ψοφήσει. Μία
μέρα σηκώθηκε να πᾶει, ἀλλὰ τ' ἀδέλφια τῆς δὲν τὴν ἀφήσαν, κὶ εἴτοι
ἐμίεινε ἄλλη μία βδομάδα.

Ὀταν πήγε, τὸ φίδι βγήκε στῆ ρίζᾳ τῆς τριανταφυλλιάς καὶ ψυχο-
μαχάει να πεθάνει. Ἀυτῆ, σον τὸ εἶδε, ἐκλαψε.

Κὶ ἐκεῖνο, σον τὴν εἶδε να κλαίει, τῆ ρώτησε: «Σιχούνα μου, τὶ κλαίς;
Με λυπήθηκες; Μ' ἀγαπᾷς καθόλου;»

Κὶ ἐκεῖνη του εἶπε: «Σ' ἀγαπῶ.»

Δὲν πρόφτασε να τελειώσει τὸ λόγο τῆς, καὶ ἰσφνικά τὸ φίδι χά-
θηκε ἀπὸ μπροστά τῆς καὶ στον τόπο του παρουσιάστηκε ἕνας χρυ-
σὸς λεβέντης ἀποδῶ ὡς ἐκεῖ πάνω. Μόλις τον εἶδε ἡ Σιχούνα, τρελά-
θηκε ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς.

Ἐκεῖνος ἀγκάλιασε τὰ πόδια τῆς καὶ τῆς εἶπε: «Ἄν δὲν ἦσουν ἐσὺ,
ἐγὼ θα ἦμουν χαμένος. Ἐγὼ ἦμουν βασιλόπουλο, καὶ μ' ἀγάπησε ἡ θυ-
γατέρα μίᾳς ἰσφνικιάς. Ἐκανε πολλὰ γιὰ να τὴν πάρω, κὶ ἐγὼ δὲ θέλη-
σα. Γι' αὐτὸ κὶ ἐκεῖνη θύμωσε καὶ μ' ἔκανε φίδι, ὥστε να μὴ βρεθεῖ κα-
νένας να μ' ἀγαπήσει. "Τὸ μυστικὸ σου", μου εἶπε, "στὴν ἀγάπη κρα-
τάει. Ἄν βρεθεῖ κανεὶς καὶ σ' ἀγαπήσει, να γίνεις ἀνθρωπος." Πέρα-
σαν ὁμῶς πολλὰ χρόνια, καὶ κανένας δὲ βρέθηκε να μ' ἀγαπήσει. Ποῖος
μπορεῖ ν' ἀγαπήσει φίδι; Ὅποιοι μ' ἐβλεπαν ἐφευγαν ἐφτᾶ βουρὰ μα-
κριά.»

Τότε γύρισαν καὶ πήγαν σπῆτι. Ὁ κύρις τῆς καὶ τ' ἀδέλφια τῆς,
ὄταν τὸ ἐμάθαν, ἀρχισαν να χορεύουν, κὶ ἀπ' τὴν χαρὰ τοὺς δὲν ἤξε-
ραν τὶ να κάνουν. Τότε τοὺς πήρε τὸ βασιλόπουλο καὶ πήγαν καὶ κα-
τέβηκαν κάτω στο παλάτι του. Ἐκεῖ τοὺς τάισε καὶ τοὺς πότισε καὶ
τοὺς εἶχε μαζί του. Ἐκαναν χαρές σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες.

Καὶ ἐπροσκάλεσαν κὶ ἐμένα. Πῆγα κὶ ἐγὼ με τὸ κόκκινο βρακί. Ἐφα-
γα κὶ ἤπια καὶ, ὄταν θα γύριζα πίσω, μου ἴδωσαν ἕνα καντάρι λίρες.
Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ ἕνα γεφύρι, κᾶναν τὰ βατριάκια «φβα, κ'βα». Ἐγὼ,
πάλι, νόμισα πῶς οἱ Τούρκοι κᾶναν «πρακ, πρακ!»* Τὶς ἀφήσα κάτω
κὶ ἐφεγα, κὶ ἀκόμα φεύγω.

*Burak, birakl: Αὐτ' ἰτες, ὄσ' ἰτες!